Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 1 augusti 2025*

”Begäran om förhandsavgörande – Tullunion – Återbetalning eller eftergift av import- eller exporttullar – Förordning (EEG) nr 1430/79 – Tullar som tagits ut i strid med unionsrätten – Artikel 2.2 tredje stycket – Villkoren för återbetalning på eget initiativ – Konstaterande av att tullarna har tagits ut felaktigt inom tre år från den dag då tullarna bokfördes – Konstaterandet innebär att de nationella tullmyndigheterna har kännedom om de berörda aktörernas identitet och det belopp som ska återbetalas till var och en av dem – Dessa tullmyndigheter är skyldiga att vidta de åtgärder som är nödvändiga och lämpliga för att erhålla de uppgifter som är nödvändiga för att göra en sådan återbetalning”

I mål C-206/24,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Cour de cassation (Högsta domstolen, Frankrike) genom beslut av den 13 mars 2024, som inkom till domstolen den 14 mars 2024, i målet

YX,

Logística i Gestió Caves Andorranes i Vidal SA

mot

Ministre de l’Économie, des Finances et de la Relance,

Directeur général des douanes et droits indirects,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden M.L. Arastey Sahún (referent) samt domarna D. Gratsias, E. Regan, J. Passer och B. Smulders,

generaladvokat: R. Norkus,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

* Rättegångsspråk: franska.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Frankrikes regering, genom P. Chansou och B. Travard, båda i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom A. Demeneix och B. Eggers, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 6 mars 2025 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 2.2 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 av den 2 juli 1979 om återbetalning eller eftergift av import- eller exporttullar (EGT L 175, 1979, s. 1), i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 3069/86 av den 7 oktober 1986 (EGT L 286, 1986, s. 1) (nedan kallad förordning nr 1430/79), och av artikel 236.2 tredje stycket i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, 1992, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) (nedan kallad gemenskapens tullkodex).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan, å ena sidan, YX och Logística i Gestió Caves Andorranes i Vidal SA (nedan kallat Caves Andorranes), ett bolag bildat enligt andorransk rätt, och, å andra sidan, ministre de l'Économie, des Finances et de la Relance (ekonomi- och finansministern med ansvar för återhämtning, Frankrike) och directeur général des douanes et droits indirects (generaldirektören vid myndigheten för tull och indirekt skatt, Frankrike). Målet rör återbetalning på eget initiativ av tullar som felaktigt tagits ut för import av varor från tredjeland med Andorra som bestämmelseort.

Tillämpliga bestämmelser

Förordning nr 1430/79

3 I artikel 1 i förordning nr 1430/79 föreskrevs följande:

”1. I denna förordning fastställs villkoren för att de behöriga myndigheterna ska bevilja återbetalning eller eftergift av import- eller exporttullar.

2. I denna förordning gäller följande definitioner:

…

e) *bokföring*: den administrativa handling varigenom de import- eller exporttullar som ska uppbäras av de behöriga myndigheterna behörigen fastställs.

…”

4 I artikel 2 i förordningen föreskrevs följande:

”1. Importtullar ska återbetalas eller efterges i den utsträckning det kan fastställas, på ett för de behöriga myndigheterna tillfredsställande sätt, att det bokförda tullbeloppet

– avser varor för vilka ingen tullskuld har uppkommit eller för vilka tullskulden har upphört av annan anledning än genom betalning av tullbeloppet eller genom preskription,

– av någon anledning är högre än det belopp som skulle ha uppburits enligt gällande bestämmelser.

2. Importtullar ska återbetalas eller efterges av något av de skäl som avses i punkt 1 på ansökan som inges till vederbörande tullkontor inom en tid av tre år från den dag då dessa tullar bokfördes av den myndighet som ansvarar för uppbörden.

Denna tidsfrist kan inte förlängas, såvida inte den berörda personen lägger fram bevis för att vederbörande har varit förhindrad att inge sin ansökan inom denna tidsfrist på grund av oförutsebara omständigheter eller force majeure.

Om tullmyndigheterna inom denna tid själva upptäcker att någon av de situationer som beskrivs i punkt 1 föreligger, ska de på eget initiativ återbetala eller efterge tullbeloppet.”

5 I artikel 15 första stycket i nämnda förordning angavs följande:

”Återbetalning eller eftergift av import- eller exporttullar ska endast beviljas den person som själv har betalat dessa tullar eller som är skyldig att betala dessa, eller de personer som har tagit över dennes rättigheter och skyldigheter.”

6 Förordning nr 1430/79 upphävdes genom artikel 251 i gemenskapens tullkodex.

Gemenskapens tullkodex

7 I artikel 236 i gemenskapens tullkodex föreskrevs följande:

”1. Import- eller exporttullar skall återbetalas i den utsträckning som det fastställs att tullbeloppet då tullen betalades inte var det som lagligen skulle betalas eller att beloppet har bokförts i strid med artikel 220.2.

Import- eller exporttullar skall efterges i den utsträckning som det fastställs att tullbeloppet då tullen bokfördes inte var det som lagligen skulle betalas eller att beloppet har bokförts i strid med artikel 220.2.

Ingen återbetalning eller eftergift skall beviljas när de omständigheter som medförde betalning eller bokföring av ett belopp som inte var det som lagligen skulle betalas är en följd av en medveten handling av den person det gäller.

2. Import- eller exporttullar skall återbetalas eller efterges på ansökan som inges till vederbörande tullkontor inom en tid av tre år från den dag då gäldenären underrättades om tullbeloppet.

Denna tid skall förlängas om den person det gäller framlägger bevis på att han var förhindrad att inge sin ansökan inom nämnda tid på grund av oförutsebara omständigheter eller force majeure.

Om tullmyndigheterna inom denna tid själva upptäcker att någon av de situationer som beskrivs i punkt 1 första och andra stycket föreligger, skall de på eget initiativ återbetala eller efterge tullbeloppet.”

8 Enligt artikel 253 andra stycket i gemenskapens tullkodex skulle tullkodexen tillämpas från och med den 1 januari 1994.

9 Denna tullkodex upphävdes genom artikel 186 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 450/2008 av den 23 april 2008 om fastställande av en tullkodex för gemenskapen (Moderniserad tullkodex) (EUT L 145, 2008, s. 1), vilken i sin tur upphävdes genom artikel 286 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 av den 9 oktober 2013 om fastställande av en tullkodex för unionen (EUT L 269, 2013, s. 1).

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

10 Mellan åren 1988 och 1991 importerade bolag bildade enligt andorransk rätt varor från bland annat tredjeland till Andorra via bolaget Ysal, ett tullombud etablerat i Frankrike. Denna import resulterade i betalning av tull i Frankrike. Vid denna tidpunkt krävde nämligen de franska tullmyndigheterna att varor från tredjeland med Andorra som bestämmelseort skulle övergå till fri omsättning när de passerade genom Frankrikes territorium.

11 Den 23 januari 1991 offentliggjorde Europeiska kommissionen motiverat yttrande KOM(90) 2042 slutlig, i vilket den dels fastställde att Republiken Frankrike hade underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt vissa bestämmelser i unionsrätten, genom att uppställa ett sådant krav på övergång till fri omsättning, dels anmodade denna medlemsstat att inom en tidsfrist på 30 dagar vidta nödvändiga åtgärder för att följa detta motiverade yttrande.

12 Det framgår av handlingarna i målet att de franska myndigheterna den 27 mars 1991 meddelade kommissionen att de hade beslutat att tillmötesgå kommissionens begäran genom att ta bort kravet på övergång till fri omsättning. Detta gjordes genom ett meddelande från ministère de l’Économie, des Finances et du Budget (ekonomi-, finans- och budgetministeriet, Frankrike) till importörer och exportörer, vilket offentliggjordes i *Journal officiel de la République française* (Republiken Frankrikes officiella tidning) den 6 juni 1991.

13 Den 20 maj 2008 väckte Ysal talan mot den franska tullmyndigheten vid en fransk domstol i första instans och yrkade återbetalning av de tullar som denna myndighet felaktigt hade tagit ut för import av varor från tredjeland med Andorra som bestämmelseort mellan åren 1988 och 1991 (nedan kallade de aktuella tullarna).

14 Genom dom av den 15 juni 2010 avvisade domstolen i första instans Ysals talan på grund av bristande talerätt och berättigat intresse av att få saken prövad. Denna dom fastställdes efter överklagande genom dom av den 13 december 2011.

15 Cour de cassation (Högsta domstolen, Frankrike) ogillade Ysals överklagande av den domen genom dom av den 21 januari 2014. Det framgår av handlingarna i målet att Cour de cassation (Högsta domstolen) i denna dom bland annat konstaterade att de andorranska importörerna

hade återbetalat de aktuella tullarna till Ysal, vilka Ysal hade betalat för deras räkning, och att det följaktligen endast var importörerna som hade talerätt och berättigat intresse av att få saken prövad.

16 Den 16 juli 2015 väckte importörerna, vilkas rättigheter Caves Andorranes och YX har övertagit, talan mot den franska tullmyndigheten vid Tribunal de grande instance de Toulouse (Förstainstansdomstolen i Toulouse, Frankrike) och yrkade att tullmyndigheten skulle betala ett belopp motsvarande de aktuella tullar som felaktigt hade tagits ut av denna myndighet. Genom dom av den 4 juli 2017 ogillade nämnda domstol denna talan.

17 Genom dom av den 10 februari 2020 fastställdes den domen av Cour d'appel de Toulouse (Appellationsdomstolen i Toulouse, Frankrike). Nämnda domstol slog fast att den franska tullmyndigheten, för att den på eget initiativ ska kunna göra en återbetalning av de aktuella tullarna med stöd av artikel 2.2 i förordning nr 1430/79 och artikel 236.2 tredje stycket i gemenskapens tullkodex, måste förfoga över de uppgifter som krävs för att fastställa både det tullbelopp som ska återbetalas och varje gäldenärs identitet, utan att behöva göra oproportionerliga efterforskningar.

18 Caves Andorranes och YX har överklagat den domen till Cour de cassation (Högsta domstolen), som är den hänskjutande domstolen, och har till stöd för överklagandet gjort gällande att Cour d'appel de Toulouse (Appellationsdomstolen i Toulouse), genom sin dom av den 10 februari 2020, åsidosatte artikel 2.2 i förordning nr 1430/79. Den skyldighet att på eget initiativ göra en återbetalning som föreskrivs i den bestämmelsen är endast underkastad villkoret att en tidsfrist på tre år från den dag då gäldenären underrättades om tullbeloppet iakttas. I bestämmelsen föreskrivs däremot inte att tullmyndigheterna måste förfoga över uppgifter som är nödvändiga för att fastställa såväl det tullbelopp som ska återbetalas som varje gäldenärs identitet. Cour d'appel de Toulouse (Appellationsdomstolen i Toulouse) har således i samma bestämmelse lagt till ett villkor som denna bestämmelse inte innehåller.

19 Den hänskjutande domstolen har uppgett att den franska tullmyndigheten har hävdat att den på eget initiativ kan återbetala de aktuella tullarna endast om myndigheten har tillgång till alla de uppgifter som gör det möjligt för den att fastställa att dessa tullar felaktigt har tagits ut och att de ska återbetalas. Det kan inte krävas att tullmyndigheten ska göra fördjupade efterforskningar för att fastställa det tullbelopp som ska återbetalas till var och en av de berörda aktörerna.

20 Den hänskjutande domstolen vill således få klarhet i huruvida artikel 2.2 i förordning nr 1430/79 och artikel 236.2 i gemenskapens tullkodex ska tolkas så, att den behöriga nationella myndigheten endast är skyldig att på eget initiativ återbetala tullar som felaktigt har tagits ut om myndigheten för detta ändamål förfogar över alla nödvändiga uppgifter och om den, om så inte är fallet, inte ska göra några oproportionerliga efterforskningar.

21 Enligt den hänskjutande domstolen aktualiseras även frågan huruvida en återbetalning på eget initiativ av en nationell tullmyndighet kan ske senare än tre år från den dag då gäldenären underrättades om tullbeloppet. Mot bakgrund av domen av den 14 juni 2012, CIVAD (C-533/10, EU:C:2012:347), i vilken EU-domstolen i punkt 21 slog fast att det i artikel 236.2 första stycket i gemenskapens tullkodex föreskrivs att tullar som inte lagligen skulle ha betalts ska återbetalas inom en treårsfrist, vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida artikel 2.2 i förordning nr 1430/79 ska tolkas så, att de behöriga myndigheterna inte längre kan göra en återbetalning på eget initiativ efter tidsfristens utgång, och detta även om det fastställs att myndigheterna under denna tid har konstaterat att tullarna inte lagligen skulle ha betalats.

22 Mot denna bakgrund beslutade Cour de cassation (Högsta domstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

”1) Ska artikel 2.2 i [förordning nr 1430/79], som återges i artikel 236.2 tredje stycket i [gemenskapens tullkodex], tolkas så, att återbetalning på eget initiativ av tullar som tagits ut av en tullmyndighet endast kan ske inom tre år från den dag då den myndighet som är ansvarig för uppbörden bokförde dessa tullar, eller att tullmyndigheten inom tre år från den händelse som gav upphov till tullen ska kunna fastställa att tullarna inte skulle betalas?

2) Ska artikel 2.2 i [förordning nr 1430/79], som återges i artikel 236.2 tredje stycket i [gemenskapens tullkodex], tolkas så, att en förutsättning för att en tullmyndighet på eget initiativ ska kunna återbetala de tullar som den tagit ut är att myndigheten har kännedom om de berörda aktörernas identitet och vilka belopp som ska återbetalas till var och en av dem utan att behöva göra fördjupade eller oproportionerliga efterforskningar?”

Prövning av tolkningsfrågorna

23 Domstolen påpekar inledningsvis att det med hänsyn till den tidpunkt då det påstås att rätten till återbetalning på eget initiativ av de aktuella tullarna har uppkommit, är bestämmelserna i förordning nr 1430/79 som uteslutande är tillämpliga i det nationella målet.

24 Den hänskjutande domstolen ska således anses ha ställt sina två frågor, vilka ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida artikel 2.2 tredje stycket i förordning nr 1430/79 ska tolkas så, att en skyldighet för en nationell tullmyndighet att på eget initiativ återbetala tullar förutsätter dels att myndigheten själv, inom tre år från bokföringen av dessa tullar, har konstaterat att tullarna felaktigt har tagits ut, dels att myndigheten har kännedom om de berörda aktörernas identitet och det belopp som ska återbetalas till var och en av dem. Den hänskjutande domstolen vill i detta sammanhang få klarhet i vilka åtgärder som nämnda myndighet i förekommande fall ska vidta för att erhålla sådana uppgifter.

25 Det följer bland annat av artikel 2.1 i den förordningen att tullar ska återbetalas i den utsträckning det kan fastställas, på ett för de behöriga myndigheterna tillfredsställande sätt, att det bokförda tullbeloppet avser varor för vilka ingen tullskuld har uppkommit eller är högre än det belopp som skulle ha betalats enligt gällande bestämmelser.

26 I artikel 2.2 i nämnda förordning föreskrivs två olika metoder för att genomföra en sådan återbetalning, nämligen antingen på begäran eller på eget initiativ (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 oktober 2017, Aqua Pro, C-407/16, EU:C:2017:817, punkt 41).

27 För det första ska återbetalning enligt artikel 2.2 första stycket i förordning nr 1430/79 beviljas efter ansökan som inges till vederbörande tullkontor inom en tid av tre år från den dag då dessa tullar bokfördes. För det andra ska tullmyndigheterna, i enlighet med artikel 2.2 tredje stycket i förordningen, om de inom denna tid själva upptäcker att någon av de situationer som beskrivs i artikel 2.1 i förordningen föreligger, på eget initiativ återbetala tullbeloppet.

28 Härav följer, med hänsyn till de situationer som beskrivs i artikel 2.1 i förordning nr 1430/79, att tullmyndigheterna på eget initiativ ska återbetala tullarna om de inom denna tid själva konstaterar att tullarna felaktigt har tagits ut, det vill säga när det, i enlighet med artikel 2.1 i förordningen,

bland annat kan fastställas, på ett för dessa myndigheter tillfredsställande sätt, att det bokförda tullbeloppet avser varor för vilka ingen tullskuld har uppkommit eller är högre än det belopp som skulle ha betalats enligt gällande bestämmelser

29 Eftersom det i artikel 2.2 tredje stycket i nämnda förordning i kategoriska ordalag föreskrivs att de nationella tullmyndigheterna ”på eget initiativ [ska] återbetala” tullbeloppet medför detta en återbetalningsskyldighet för dessa myndigheter utan att den berörda importören behöver ansöka om detta.

30 Eftersom uttrycket ”inom denna tid” i den bestämmelsen syftar på verbet ”upptäcka”, ska det uttrycket förstås så, att för att återbetalningsskyldigheten ska uppkomma måste ett sådant konstaterande göras inom tre år från den dag då tullarna bokfördes. Enligt artikel 1.2 e i förordning nr 1430/79 är den dagen datumet för antagande av den administrativa handling varigenom tullbeloppet ursprungligen fastställdes av de behöriga myndigheterna.

31 En förutsättning för att en nationell tullmyndighet ska vara skyldig att på eget initiativ återbetala tullarna ska således anses vara att denna myndighet, inom tre år från den dag då de aktuella tullarna bokfördes, själv har konstaterat att tullarna felaktigt har tagits ut.

32 Den fristen begränsar således den period under vilken de nationella tullmyndigheter som själva har konstaterat att tull felaktigt har tagits ut är skyldiga att åta sig att på eget initiativ återbetala tullen. Såsom generaladvokaten har påpekat i punkterna 46–50 i sitt förslag till avgörande behöver återbetalningen i sig däremot inte nödvändigtvis ske inom den fristen, vilket innebär att den kan ske efter fristens utgång.

33 I den mån tullar påförs för exakta belopp som fastställts av den nationella tullmyndigheten på grundval av tulldeklarationer som ingetts för en viss persons räkning, innebär vidare myndighetens konstaterande att sådana tullar felaktigt har tagits ut med nödvändighet att en person som är känd för denna myndighet felaktigt har betalat ett visst belopp, som också är känt för den myndigheten. När den nationella tullmyndigheten konstaterar att tull felaktigt har tagits ut och ska återbetalas, har den följaktligen i princip kännedom om såväl identiteten på den person till vilken den ska göra återbetalningen som det exakta belopp som ska återbetalas.

34 Den myndigheten kan nämligen inte åberopa den omständigheten att den inte längre förfogar över de tulldeklarationer som ingetts av de berörda personerna, eller de enskilda beslut som fattats med avseende på dem, för att motivera en eventuell underlåtenhet att till dessa berörda personer återbetala de tullar som den, inom den treårsfrist som föreskrivs i artikel 2.2 tredje stycket i förordning nr 1430/79, har konstaterat har tagits ut felaktigt, eftersom tullmyndigheterna, så länge denna frist inte har löpt ut, är skyldiga att bevara de handlingar och uppgifter som kan vara relevanta för en eventuell återbetalning av de tullar som tagits ut.

35 Dessa överväganden gäller även för det fall att den omständigheten att tullar felaktigt har tagits ut beror på att den nationella tullmyndigheten har gjort en felaktig bedömning av möjligheten att ta ut tull på import från eller till ett visst tredjeland. En sådan felaktig bedömning kan visserligen beröra ett stort antal aktörer och enskilda beslut och följaktligen kräva att tullmyndigheten i den berörda medlemsstaten gör omfattande efterforskningar för att identifiera de personer som har rätt till återbetalning. Det följer emellertid av fast rättspraxis att myndigheterna i en medlemsstat inte kan åberopa praktiska, administrativa eller ekonomiska svårigheter som grund för att

underlåta att iaktta skyldigheter som följer av unionsrätten (dom av den 27 februari 2020, kommissionen/Belgien (Bokförare), C-384/18, EU:C:2020:124, punkt 58 och där angiven rättspraxis).

36 Det är riktigt att den nationella tullmyndigheten i vissa fall, för att återbetala tullar som den har konstaterat har tagits ut felaktigt kan behöva vissa uppgifter som den varken har eller skulle kunna ha tillgång till. Så kan till exempel vara fallet med identiteten på den person eller de personer som har efterträtt den person som har betalat de tullar som ska återbetalas, eftersom återbetalning av tullar enligt artikel 15 första stycket i förordning nr 1430/79 endast beviljas den person som själv har betalat dessa tullar eller de personer som har tagit över dennes rättigheter och skyldigheter. Detta kan även vara fallet vad gäller uppgifter om ett bankkonto till vilket återbetalningen ska göras.

37 Den omständigheten är emellertid i förekommande fall inte relevant för att fastställa huruvida det föreligger en återbetalningsskyldighet, eftersom en sådan skyldighet uppkommer så snart den nationella tullmyndigheten, under de förutsättningar som avses i punkt 31 ovan, konstaterar att betalningen av tull är felaktig, utan för att avgöra huruvida myndigheten, genom att dröja med eller till och med underlåta att göra en sådan återbetalning, har åsidosatt sin skyldighet att agera på eget initiativ.

38 När denna tullmyndighet, utan egen förskyllan, inte förfogar över de uppgifter som är nödvändiga för att återbetala tullar som felaktigt har tagits ut, såsom de uppgifter som nämns i punkt 36 ovan, ankommer det på den myndigheten att, för att uppfylla sin återbetalningsskyldighet enligt artikel 2.2 tredje stycket i förordning nr 1430/79, vidta nödvändiga och lämpliga åtgärder för att erhålla dessa uppgifter. Sådana åtgärder omfattar visserligen inte oproportionerliga efterforskningar, det vill säga efterforskningar som kräver användning av personalresurser och materiella resurser som inte har något samband med vad som rimligen kan förväntas av en omsorgsfull administration. En passiv inställning från tullmyndigheten, under förevändning att den inte förfogar över nämnda uppgifter, är emellertid varken förenlig med dess ovannämnda återbetalningsskyldighet eller med de krav som följer av rätten till god förvaltning, vilken utgör en allmän princip i unionsrätten, som är tillämplig på medlemsstaterna när de tillämpar denna rätt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság m.fl., C-159/21, EU:C:2022:708, punkt 35 och där angiven rättspraxis).

39 I det nationella målet ankommer det således på den hänskjutande domstolen att avgöra huruvida det kan anses att de franska tullmyndigheterna själva, inom tre år från bokföringen av de aktuella tullarna, hade konstaterat att tullarna felaktigt hade tagits ut. I syfte att ge vägledning till den hänskjutande domstolen vid denna bedömning kan EU-domstolen dock tillhandahålla den domstolen alla uppgifter om unionsrättens tolkning som skulle kunna vara användbara för den (dom av den 7 april 2022, Berlin Chemie A. Menarini, C-333/20, EU:C:2022:291, punkt 46 och där angiven rättspraxis).

40 Det framgår av handlingarna i målet att kommissionen den 23 januari 1991 tillställde Republiken Frankrike ett motiverat yttrande, i vilket den gjorde gällande att den praxis som bestod i att kräva betalning av tull för varor från tredjeland med Andorra som bestämmelseort stred mot unionsrätten. Genom skrivelse av den 27 mars 1991 svarade de franska myndigheterna kommissionen att de hade beslutat att tillmötesgå kommissionens begäran och att, med beaktande av bestämmelserna i ett avtal mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och detta tredjeland som skulle träda i kraft den 1 juli 1991, i förväg ändra bestämmelserna för export av

jordbruksprodukter till Andorra. Genom ett meddelande från ministern av den 6 juni 1991 upphörde de franska myndigheterna med denna praxis med avseende på samtliga varor från tredjeland med Andorra som bestämmelseort.

41 Om den hänskjutande domstolen skulle anse att det av dessa omständigheter går att dra slutsatsen att de franska tullmyndigheterna underförstått men med nödvändighet har konstaterat att de tullar som tagits ut vid import av varor från tredjeland med Andorra som bestämmelseort har tagits ut rättsstridigt, då ett motiverat yttrande från kommissionen inte i sig medför någon bindande rättsverkan (se, bland annat, dom av den 29 september 1998, kommissionen/Tyskland, C-191/95, EU:C:1998:441, punkt 44), ska ett sådant konstaterande anses ha gjorts av tullmyndigheterna ”själva”, vilket innebär att tullmyndigheterna, för att följa artikel 2.2 tredje stycket i förordning nr 1430/79, var skyldiga att på eget initiativ återbetala de aktuella tullarna, eftersom de tagits ut under de tre år som föregick detta konstaterande.

42 Om det visar sig att de franska tullmyndigheterna, för att kunna återbetala de aktuella tullarna, behövde ytterligare uppgifter, såsom de som avses i punkt 36 ovan, vilka de varken hade eller kunde ha tillgång till, ska den hänskjutande domstolen, för att avgöra huruvida dessa myndigheter gjorde fel när de underlät att uppfylla sin skyldighet enligt artikel 2.2 tredje stycket att på eget initiativ återbetala tullarna, pröva huruvida nämnda myndigheter, efter att ha konstaterat att de aktuella tullarna hade tagits ut rättsstridigt, vidtog åtgärder som, utan att vara oproportionerliga, var nödvändiga och lämpliga för att erhålla dessa uppgifter. Med förbehåll för den hänskjutande domstolens bedömning konstaterar EU-domstolen emellertid att det inte framgår av handlingarna i målet att några sådana åtgärder har vidtagits.

43 Mot denna bakgrund ska frågorna besvaras enligt följande. Artikel 2.2 tredje stycket i förordning nr 1430/79 ska tolkas så, att en skyldighet för en nationell tullmyndighet att på eget initiativ återbetala tullar förutsätter att myndigheten själv, inom tre år från bokföringen av dessa tullar, har konstaterat att tullarna felaktigt har tagits ut. Detta konstaterande innebär att nämnda myndighet har kännedom om identiteten på de personer som har betalat tullarna och det belopp som ska återbetalas till var och en av dem. När denna myndighet varken förfogar över eller kunde förfoga över alla de uppgifter som är nödvändig för att göra en sådan återbetalning till den person som har betalat de tullar som felaktigt har tagits ut eller till de personer som har tagit över dennes rättigheter och skyldigheter, ankommer det på den myndigheten att, för att uppfylla sin återbetalningsskyldighet, vidta de åtgärder som, utan att vara oproportionerliga, är nödvändiga och lämpliga för att erhålla dessa uppgifter och genomföra återbetalningen.

Rättegångskostnader

44 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (femte avdelningen) följande:

Artikel 2.2 tredje stycket i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 av den 2 juli 1979 om återbetalning eller eftergift av import- eller exporttullar, i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 3069/86 av den 7 oktober 1986,

ska tolkas så,

att en skyldighet för en nationell tullmyndighet att på eget initiativ återbetala tullar förutsätter att myndigheten själv, inom tre år från bokföringen av dessa tullar, har konstaterat att tullarna felaktigt har tagits ut. Detta konstaterande innebär att nämnda myndighet har kännedom om identiteten på de personer som har betalat tullarna och det belopp som ska återbetalas till var och en av dem. När denna myndighet varken förfogar över eller kunde förfoga över alla de uppgifter som är nödvändig för att göra en sådan återbetalning till den person som har betalat de tullar som felaktigt har tagits ut eller till de personer som har tagit över dennes rättigheter och skyldigheter, ankommer det på den myndigheten att, för att uppfylla sin återbetalningsskyldighet, vidta de åtgärder som, utan att vara oproportionerliga, är nödvändiga och lämpliga för att erhålla dessa uppgifter och genomföra återbetalningen.

Underskrifter